

Hallituksen esitys Eduskunnalle laiksi työterveyslaitoksen toiminnasta ja rahoituksesta annetun lain muuttamisesta

ESITYKSEN PÄÄASIALLINEN SISÄLTÖ

Esityksessä ehdotetaan muutettavaksi työterveyslaitoksen toiminnasta ja rahoituksesta annettua lakia siten, että lakiin lisättäisiin työterveyshuollon erikoislääkärikoulutuksen rahoitusta koskevat säännökset. Uudistuksen tarkoituksena olisi turvata työterveyshuollon erikoislääkärien koulutuksen taso ja koulutuksen määrällinen riittävyys. Tätä varten luodaan järjestelmä, jonka mukaisesti valtion varoista maksettaisiin korvaus työterveyshuoltoon erikoistuvien lääkäreiden koulutuksesta aiheutuneisiin kustannuksiin työterveyslaitokselle, joka vastaisi työterveyshuollon erikoislääkärikoulutukseen liittyvän korvauk-

sen maksamisesta edelleen yliopistojen hyväksymille erikoislääkärikoulutusta antaville yksityisille terveystalusten tuottajille ja työnantajan ylläpitäville työterveysasemille. Lisäksi työterveyslaitos rahoittaisi korvauksella työterveyslaitoksella tapahtuvaa ja muuta yliopistojen hyväksymän työterveyshuollon erikoislääkärikoulutuksen lisäämistä ja kehittämistä.

Esitys liittyy valtion vuoden 2005 talousarvioesitykseen ja on tarkoitettu käsiteltäväksi sen yhteydessä. Laki on tarkoitettu tulemaan voimaan 1 päivänä tammikuuta 2005.

YLEISPERUSTELUT

1. Nykytila ja ehdotetut muutokset

Erikoissairaanhoitolain (1062/1989) mukaan sairaanhoitopiirien kuntayhtymille, kuntien ja kuntayhtymien terveyskeskuksille ja muille lääkäri- ja hammaslääkärikoulutuksen sekä yliopistotasoisien terveystieteellisen tutkimustoiminnan kustannuksiin suoritettavaan korvaukseen oikeutetuista palvelujen tuottajista annetussa asetuksessa (1206/1999) säädettyille terveydenhuollon toimintayksiköille suoritetaan valtion varoista korvaus lääkärin tai hammaslääkärin koulutuksesta aiheutuneisiin kustannuksiin. Vuonna 2004 korvaus lääketieteen lisensiaatin ja hammaslääketie-

teen lisensiaatin tutkinnosta on yliopistolliselle sairaalalle 63 860 euroa. Sama korvaus eräitä poikkeuksia lukuun ottamatta suoritetaan erikoislääkärin ja erikoishammaslääkärin tutkinnosta. Jos koulutusta annetaan muualla kuin yliopistollisessa keskussairaalassa, on korvaus 1 298 euroa kuukaudessa kustakin opiskelijasta.

Sairaanhoitopiirien kuntayhtymille sekä kuntien ja kuntayhtymien terveyskeskuksille suoritetaan korvaus terveyskeskuksissa ja yliopistosairaalaisissa tai muissa sairaaloissa myös työterveyshuoltoon erikoistuvien lääkäreiden koulutuksesta aiheutuviin kustannuksiin erikoissairaanhoitolain 47, 47 a ja 47 b

§:n nojalla kuukausikorvaukseen perustuen. Yliopistojen hyväksymiä työterveyshuollon erikoistumiskoulutusta antavia palvelujen tuottajia voivat olla terveyskeskusten lisäksi yksityisestä terveydenhuollosta annetun lain (152/1990) tarkoittamat palvelujen tuottajat, jäljempänä yksityiset terveyspalvelujen tuottajat, ja työterveyshuoltolain (1383/2001) 7 §:n 2 kohdassa tarkoitetut palvelujen tuottajat, joita ovat työnantajien omat tai yhteiset työterveysasemat, jäljempänä työnantajan ylläpitämät työterveysasemat. Työterveyshuoltoon erikoistuvista lääkäreistä noin puolet työskentelee julkisella sektorilla toisen puolen suorittaessa erikoistumispalvelua sellaisissa yksityisen sektorin työpaikoissa, joita valtion varoista maksettava erikoissairaanhoitolain mukainen korvaus ei nykyisin koske.

Hyvän työterveyshuoltokäytännön periaatteista, työterveyshuollon sisällöstä sekä ammattihenkilöiden ja asiantuntijoiden koulutuksesta annetun valtioneuvoston asetuksen (1484/2001) mukaan työterveyshuollossa päätoimisesti toimivan laillistetun lääkärin tulee olla työterveyshuollon erikoislääkäri. Päätoimiseksi katsotaan henkilö, joka työskentelee työterveyshuollon tehtävissä keskimäärin 20 tuntia tai enemmän viikossa. Sosiaali- ja terveysministeriön tulee seurata ja arvioida työterveyshuollon ammattihenkilöiden ja asiantuntijoiden käytön ja koulutuksen toteutumista.

Työterveyshuollon erikoislääkäri oli käytössä vain 38 prosentissa Suomen noin 1 000 työterveysasemasta vuonna 2001. Päätoimisista työterveyshuollon lääkäreistä 72 prosenttia toimi yksityisellä sektorilla. Työterveyshuollon erikoislääkäreistä on 300 erikoislääkärin vaje. Lähimmän viiden vuoden aikana 30 prosenttia nykyisistä 558 erikoislääkäristä poistuu työelämästä. Työterveyshuollon erikoislääkärikoulutusta suorittavia oli 553 vuoden 2003 lopussa. Työterveyshuollon erikoislääkäritutkintojen määrät ovat olleet viime vuosina seuraavat: Vuonna 1999 21 tutkintoa, vuonna 2000 17 tutkintoa, vuonna 2001 26 tutkintoa ja vuonna 2002 31 tutkintoa ja vuonna 2003 34 tutkintoa. Työterveyshuollon erikoislääkäritarpeen tyydyttämiseksi tarvittaisiin vähintään 50 uutta erikoislääkärin tutkintoa vuodesta 2004 eteen-

päin. Näin ollen vajauksen purkaminen kestäisi yli 10 vuotta.

Työterveyslaitoksen toiminnasta ja rahoituksesta annetun asetuksen (501/1978) 1 §:n 1 momentin 7 kohdan mukaan työterveyslaitos kehittää ja antaa toimialaansa kuuluvaa jatko-, täydennys- ja erikoistumiskoulutusta. Tämän säännöksen perusteella työterveyslaitos on jo pitkään antanut koulusta, joka on osa työterveyshuollon erikoistumiskoulutusta. Yliopistot vastaavat työterveyshuollon erikoislääkärikoulutuksesta sekä ohjaavat, koordinoivat ja myös tuottavat sitä. Yliopistot hyväksyvät erikoistumiseen sopivan koulutuksen myös työterveyslaitoksen tuottamana. Osana työterveyshuollon erikoislääkärikoulutusohjelmaa työterveyshuoltoon erikoistuvalla lääkärillä edellytetään 6—12 kuukauden palvelua työterveyslaitoksessa. Palvelu on verrattavissa muiden erikoisalojen yliopistosairaalapalveluun. Erikoistuvien määrän kasvettua nykyiselle tasolle on työterveyslaitosjaksolle pääsy viimeisen viiden vuoden aikana vaikeutunut merkittävästi ja siten hidastanut erikoislääkärien valmistumista.

Työterveysasemalla, jossa voidaan suorittaa erikoistumiskoulutusta, toimii yliopiston nimeämä kouluttaja. Kouluttaja vastaa koulutusedellytysten ylläpitämisestä toimipaikassaan ja seuraa erikoistuvan henkilökohtaisen koulutussuunnitelman toteutumista ja osallistuu arviointiin. Yliopistojen antama suositus on, että kouluttaja varaisi aikaa erikoistuvan ohjaukseen noin kaksi tuntia viikossa.

Koulutuspaikkana toimivan yliopiston hyväksymän yksityisen terveyspalvelujen tuottajan ja työnantajan ylläpitämän työterveysaseman tulee järjestää erikoistuvalla lääkärille teoreettista koulutusta vähintään 160 tuntia kahden vuoden aikana, mikä vastaa noin kahden tuntia viikossa. Koulutus on osa erikoistuvan lääkärin työtä. Teoreettisen koulutuksen tulee olla suunnitelmallista ja erikoislääkärikoulutuksen tavoitteita palvelevaa.

Yliopistojen työterveyshuollon opetuksen voimavarat ovat niukat. Helsingin, Kuopion, Tampereen, Turun ja Oulun yliopistoissa on osa-aikainen (20—35%) työterveyshuollon professori. Oulun yliopistoa lukuun ottamatta kaikkien työterveyshuollon professorien päätoimi on työterveyslaitoksessa. Ainoastaan

Kuopion yliopistossa on vakinainen työterveyshuollon kokopäivätoiminen apulaisopettajan virka. Tampereen yliopistoon on saatu erityisjärjestelyin määräaikainen kokopäivätoiminen työterveyshuollon apulaisopettaja. Oulun yliopistossa on puolipäiväinen määräaikainen työterveyshuollon apulaisopettaja ja Helsingissä 15 prosenttia työterveyshuollon kliininen opettaja. Turun yliopiston tilanne on huonoin, koska siellä ei ole lainkaan työterveyshuollon apulaisopettajaa.

Yliopistojen ja työterveyslaitoksen voimavarat työterveyshuollon erikoistumisopetuksen järjestämiseen työterveyshuoltolain vaatimusten mukaisesti ovat riittämättömät. Erikoistuvien määrän kasvu edellyttää lisäresursseja opetukseen, jotta lisääntyneistä tehtävistä voitaisiin selvitä ja työterveyshuollon erikoislääkäreitä valmistuisi tarpeeseen nähden riittävä määrä, vähintään 50 erikoislääkärinä vuodessa. Kaikkiin yliopistoihin tarvittaisiin vähintään yksi työterveyshuollon kliininen opettaja.

Yliopistot ovat yhteistyössä työterveyslaitoksen ja muiden koulutuspaikkojen kanssa määrittelleet työterveyshuollon koulutuksen ydinsisällöt ja suunnitelleet erikoistuvan lääkärin kannalta joustavampia koulutuskokonaisuuksia koulutuksen määrän ja laadun lisäämiseksi. Lisääntynyt koulutustarve, työterveyslaitoksen koulutusvirkojen vähyys ja työterveyshuollon koulutuksen sisällön ja laadun kehittämisvaatimukset, erikoistuvien lääkärin opetus ja ohjaus, koulutuksen koordinaatio sekä erikoistuvien lääkäreiden ja heidän ohjaajiensa tukipalvelujen järjestäminen edellyttävät pysyvää rahoituspohjaa ja henkilöresurssien lisäystä yliopistoissa ja työterveyslaitoksessa.

Työterveyslaitoksen yhteyteen on perustettu vuoden 2002 alusta koulutuskeskus, jonka tehtävänä on parantaa työterveyshuollon koulutuksen koordinaatiota sekä yhtenäistää ja kehittää koulutuksen sisältöä yhteistyössä yliopistojen ja muiden työterveyshuoltokoulutusta järjestävien tahojen kanssa. Koulutuskeskus myös järjestää erikoislääkäriskoulutukseen kuuluvaa teoreettista koulutusta.

Kuten edellä on todettu, nykyisessä tilanteessa työterveyslaitoksen erikoistumispaikkoja on liian vähän ja yliopistojen kouluttajavoimavaroissa on vajausta. Lisäksi työter-

veyshuollon erikoistumiskoulutusta antavat yksityiset terveystalouksien tuottajat ja työnantajan ylläpitämät työterveysasemat eivät saa valtion korvausta erikoistumiskoulutuksesta aiheutuviin kustannuksiin, mutta julkisella sektorilla tapahtuvaan työterveyshuoltoon erikoistuvien lääkäreiden koulutukseen sen sijaan maksetaan erikoissairaanhoidolaikiin perustuvaa korvausta.

Näiden seikkojen vuoksi työterveyslaitoksen toiminnasta ja rahoituksesta annettua lakia ehdotetaan muutettavaksi siten, että lakiin lisättäisiin säännökset, joiden mukaan valtion varoista maksettaisiin vuosittain korvaus työterveyslaitokselle ja työterveyslaitos puolestaan maksaisi korvauksen koulutusta antaville yksityisille terveystalouksien tuottajille ja työnantajan ylläpitämille työterveysasemille puolivuositteittain tehtävän hakemuksen mukaisesti. Koulutusta antava palvelujen tuottaja maksaisi työterveyslaitokselta saadusta korvauksesta kouluttajalle työterveyshuoltoon erikoistuvan lääkärin ohjauksesta. Lisäksi työterveyslaitos voisi käyttää korvausta työterveyslaitoksella tapahtuvaan ja muuhun yliopistojen hyväksymään työterveyshuoltoon erikoistuvien lääkäreiden koulutuksen kustannuksiin. Työterveyslaitos voisi käyttää korvauksen koulutuspaikkojen lisäämiseen. Korvausta voitaisiin myös käyttää yliopistojen uusien kliinisten opettajien palkkakustannuksiin sekä muuhun koulutuksen kehittämiseen.

2. Esityksen vaikutukset

Ehdotuksella ei ole taloudellisia vaikutuksia valtion talousarvioon. Rahoitus tapahtuisi sisäisenä määrärahasiirtona siten, ettei sosiaali- ja terveysministeriön talousarvioesitys kasva. Määräraha työterveyshuollon erikoislääkäriskoulutuksesta aiheutuvien kustannusten korvaamiseen ehdotuksessa tarkoitettulla tavalla siirrettäisiin momentilta 33.32.32, joka koskee valtion korvausta terveydenhuollon yksiköille erikoissairaanhoidolain mukaiseen tutkimustoimintaan.

Ehdotuksen mahdollistama työterveyshuollon erikoislääkäritutkintojen lisääminen ja työterveyshuollon erikoislääkäriskoulutuksen kehittäminen tukisivat osaltaan tavoitetta työntekijöiden terveyden ja työkyvyn ylläpi-

tämiseksi ja eläkeiän nostamiseksi vähintään 2—3 vuodella nykyisestä.

Ehdotus tukisi yliopistojen työterveyshuollon erikoistumiskoulutuksen kehittämistä nykyistä paremmin, koska yliopistot saisivat korvausta viiden uuden työterveyshuollon erikoislääkärikoulutusta antavan henkilön palkka- sekä muihin työterveyshuollon koulutuksesta aiheutuviin kustannuksiin. Ehdotuksen johdosta myös työterveyslaitos voisi kehittää työterveyshuollon erikoistumiskoulutusta nykyistä paremmin yhdessä yliopistojen kanssa ja lisätä työterveyslaitoksella työterveyshuoltoon erikoistuvien lääkärin määrää. Työterveyshuollon erikoislääkärin kouluttamisen kehittäminen puolestaan edistäisi työterveyshuollon toteutumista hyvän työterveyshuoltokäytännön mukaisesti.

Ehdotus vaikuttaisi työterveyshuollon palvelujärjestelmän kehittämiseen siten, että työterveyshuollon palveluja olisi saatavilla alueellisesti tasapuolisesti. Ehdotus tukisi työterveyshuollon palvelujen laadun ja vaikuttavuuden myönteistä kehitystä, kun myös

yksityiset palvelujen tuottajat saisivat ehdotuksen mukaisesti korvauksen työterveyshuoltoon erikoistuvien lääkäreiden ohjauksesta aiheutuvista kustannuksista.

3. Asian valmistelu

Esitys on valmisteltu sosiaali- ja terveysministeriössä yhteistyössä opetusministeriön ja työterveyslaitoksen kanssa. Asiaa on käsitelty työterveyshuollon neuvottelukunnassa, jossa on edustettuna sosiaali- ja terveysministeriö, Työterveyslaitos, työministeriö, valtiovarainministeriö, Suomen Kuntaliitto, Kansaneläkelaitos, Teollisuuden ja Työntekijöiden Keskusliitto ry, Suomen Ammattiliittojen Keskusjärjestö ry, Metallityöväen liitto ry, Maa- ja Metsätaloustuottajain Keskusliitto MTK, Palvelutyöntekijät ry, Suomen Työterveyslääkäriyhdistys ry, Suomen Työterveyshoitajaliitto, Toimihenkilökeskusjärjestö STTK ry ja Suomen yrittäjät.

YKSITYISKOHTAISET PERUSTELUT

1. Lakiehdotuksen perustelut

3 a §. Lakiin ehdotetaan lisättäväksi uusi 3 a §, jossa säädettäisiin valtion varoista työterveyslaitokselle maksettavasta korvauksesta.

Pykälän 1 momentin mukaan valtion varoista suoritettaisiin työterveyslaitokselle laskennallisin perustein korvausta niistä kustannuksista, jotka aiheutuvat yliopiston hyväksymän koulutusohjelman mukaisesta työterveyshuollon erikoislääkärikoulutuksesta.

Pykälän 2 momentin mukaan työterveyslaitokselle maksettavan korvauksen määrä perustuisi tutkintojen lukumäärään. Kuten ehdotuksen voimaantulosäännöksestä ilmenee, vuonna 2005 tämä korvaus laskettaisiin 42 tutkinnon mukaan, jolloin työterveyslaitokselle maksettaisiin valtion varoista 42 X 63.860 euroa eli yhteensä 2.682.120 euroa.

Vuoden 2005 jälkeen korvaus laskettaisiin pykälän 2 momentissa tarkoitetulla tavalla kolmen edellisen vuoden tutkintojen keskiarvon mukaisesti. Yhdestä tutkinnosta maksettava määrä vastaisi korvausta, joka maksetaan kuntayhtymälle lääkäri- tai hammaslääkärikoulutuksesta aiheutuviin kustannuksiin.

Pykälän 3 momentissa säädettäisiin sosiaali- ja terveysministeriön asetuksenantovaltuudesta. Valtuutussäännöksessä tarkoitettu korvauksen suuruus määräytyisi valtion talousarvioon sisältyvän määrärahan perusteella.

3 b §. Lakiin ehdotetaan lisättäväksi uusi 3 b §, jossa säädettäisiin siitä, miten työterveyslaitos voi käyttää ehdotetun 3 a §:n perusteella saamansa korvauksen.

Pykälän 1 momentin mukaan työterveyslaitos maksaisi 3 a §:n perusteella saamastaan korvauksesta korvausta työterveyshuollon erikoislääkärikoulutusta antavalle yksityiselle

terveyspalvelujen tuottajalle sekä työnantajan ylläpitämille työterveysasemille.

Kuten edellä yleisperusteluissa on todettu, yksityisellä terveyspalvelujen tuottajalla tarkoitettaisiin yksityisestä terveydenhuollosta annetussa laissa (152/1990) tarkoitettuja palvelujen tuottajia ja työnantajan ylläpitämällä työterveysasemalla tarkoitettaisiin työterveysasemaa, jossa työnantaja itse tai yhdessä toisten työnantajien kanssa järjestää työterveyshuoltopalveluja työterveyshuoltolain (1383/2001) 7 §:n 2 kohdan mukaisesti.

Ehdotetun säännöksen mukaan Työterveyslaitos maksaisi korvauksen puolivuositain koulutusta antavalle palvelujen tuottajalle hakemuksen perusteella. Koulutusta antava palvelujen tuottaja maksaisi työterveyslaitokselta saadusta korvauksesta kouluttajalle työterveyshuoltoon erikoistuvan lääkärin ohjauksesta.

Pykälän 2 momentissa säädettäisiin, että jos 1 momentissa tarkoitettu yksityinen terveyspalvelujen tuottaja olisi oikeutettu samaan antamastaan työterveyshuollon erikoislääkärikoulutuksesta korvausta erikoissairaanhoitolain (1062/1989) perusteella, ei tällaiselle yksityiselle terveyspalvelujen tuottajalle maksettaisi korvausta ehdotetun lain perusteella. Säännöksen tarkoituksena olisi estää päällekkäisten korvausten maksaminen tilanteessa, jossa työterveyshuollon erikoislääkärikoulutusta antava yksityinen terveyspalvelujen tuottaja on jokin lääkäri- ja hammaslääkärikoulutuksen sekä yliopistotasaisen terveystieteellisen tutkimustoiminnan kustannuksiin suoritettavaan korvaukseen oikeutetuista palvelujen tuottajista annetun asetuksen (1206/1999) 2 §:ssä mainittu taho eli Invalidiliitto ry:n ylläpitämä Invalidiliiton Käpylän kuntoutuskeskus, Invalidisäätiön ylläpitämä ortopedinen sairaala Orton, Reumasäätiön ylläpitämä Reumasäätiön sairaala, Suomen aivotutkimus- ja kuntoutussäätiön

ylläpitämä Suomen aivotutkimus- ja kuntoutuskeskus Neuron tai Suomen Punaisen Ristin ylläpitämä SPR Veripalvelu.

Pykälän 3 momentin mukaan työterveyslaitos voisi käyttää 3 a §:n perusteella saamaansa korvausta myös yliopiston antaman työterveyshuollon erikoislääkärikoulutuksen aiheuttamiin kustannuksiin sekä työterveyslaitoksen itse antamaan yliopiston hyväksymän koulutusohjelman mukaiseen työterveyshuollon erikoislääkärikoulutuksen kehittämiseen. Säännöksen nojalla työterveyslaitos voisi siten käyttää korvausta esimerkiksi yliopistojen kliinisten opettajien palkkakustannuksiin, työterveyshuollon erikoislääkärikoulutukseen kuuluvan teoreettisen koulutuksen kustannuksiin sekä työterveyslaitoksen työterveyshuoltoon erikoistuvien lääkäreiden paikkojen perustamiseen.

Pykälän 4 momentin mukaan olisi työterveyslaitoksen, yliopistojen, yksityisten terveyspalvelujen tuottajien sekä työnantajien ylläpitämien työterveysasemien vuosittain annettava sosiaali- ja terveysministeriölle selvitys ehdotetun 3 a §:n nojalla maksetun korvauksen käytöstä.

2. Voimaantulo

Laki on tarkoitettu tulemaan voimaan 1 päivänä tammikuuta 2005.

Ehdotetussa 3 a §:n 2 momentissa tarkoitettu tutkintojen lukumäärä vuonna 2005 on 42. Näin ollen työterveyslaitokselle maksettaisiin vuonna 2005 koulutettavien määrän lisäämiseksi sekä koulutuksen tehostamiseksi valtion varoista korvaus 42 työterveyshuollon erikoislääkäritutkinnon mukaan ja sen jälkeen siirryttäisiin ehdotetun 3 a §:n 2 momentin mukaiseen järjestelyyn.

Ehdotetussa 3 a §:n 3 momentissa tarkoitettu korvaukseen oikeuttavien koulutuspaikkojen lukumäärä vuonna 2005 on 190.

Laki**työterveyslaitoksen toiminnasta ja rahoituksesta annetun lain muuttamisesta**

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
lisätään työterveyslaitoksen toiminnasta ja rahoituksesta 24 päivänä helmikuuta 1978 annettuun lakiin (159/1978) uusi 3 a ja 3 b § seuraavasti :

3 a §

Työterveyslaitokselle suoritetaan valtion talousarvion rajoissa valtion varoista laskennallisin perustein korvausta niistä kustannuksista, jotka aiheutuvat yliopiston hyväksymän koulutusohjelman mukaisesta työterveyshuollon erikoislääkärikoulutuksesta.

Koulutustoiminnan kustannuksiin suoritettava korvaus perustuu tutkintojen lukumäärään ja tutkinnoista määrättyyn korvaukseen. Korvaus lasketaan kolmen edellisen vuoden tutkintojen lukumäärän keskiarvon mukaisesti.

Korvauksen suuruudesta, korvaukseen oikeuttavien koulutuspaikkojen lukumäärästä sekä korvauksen kohdentamisesta työterveyshuollon erikoislääkärikoulutusta antaville palvelujen tuottajille säädetään sosiaali- ja terveystieteiden ministeriön asetuksella.

3 b §

Yliopiston käyttäessä työterveyshuollon erikoislääkärikoulutukseen yksityistä terveyspalvelujen tuottajaa tai työnantajan ylläpitämää työterveysasemaa työterveyslaitos maksaa 3 a §:ssä tarkoitetusta korvauksesta korvausta yksityiselle terveyspalvelujen tuottajalle ja työnantajan ylläpitämälle työterveysasemalle. Työterveyslaitos maksaa korvauksen puolivuositain koulutusta antavan

palvelujen tuottajan hakemuksen perusteella.

Jos 1 momentissa tarkoitettu yksityinen terveyspalvelujen tuottaja on oikeutettu saamaan antamastaan työterveyshuollon erikoislääkärikoulutuksesta korvausta erikoissairaanhoidon lain (1062/1989) perusteella, ei tällaiselle yksityiselle terveyspalvelujen tuottajalle makseta korvausta tämän lain perusteella.

Työterveyslaitos voi käyttää 3 a §:ssä tarkoitettua korvausta myös yliopiston antaman työterveyshuollon erikoislääkärikoulutuksen kustannuksiin sekä työterveyslaitoksen itse antamaan yliopiston hyväksymän koulutusohjelman mukaiseen työterveyshuollon erikoislääkärikoulutuksen kustannuksiin.

Työterveyslaitoksen, yliopistojen, yksityisten terveyspalvelujen tuottajien sekä työnantajien ylläpitämien työterveysasemien on vuosittain annettava sosiaali- ja terveystieteiden ministeriölle selvitys 3 a §:n nojalla maksetun korvauksen käytöstä.

Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta 2005.

Vuonna 2005 edellä 3 a §:n 2 momentissa tarkoitettu tutkintojen lukumäärä on 42.

Vuonna 2005 edellä 3 a §:n 3 momentissa tarkoitettu korvaukseen oikeuttavien koulutuspaikkojen lukumäärä on 190.

Helsingissä 14 päivänä syyskuuta 2004

Tasavallan Presidentti

TARJA HALONEN

Peruspalveluministeri *Liisa Hyssälä*